

Страдч.

Випуск №43

Парафіяльна
Газета

Нерушима Стіна

О. д-р. Микола Конрад

Нерушима Стіна

Бл. Володимир Прийма

ЛЮТИЙ
2015 р.

Газета виходить
один раз в
місяць

Храм Успення
Пресвятої Богородиці
с.Страдч

УГКЦ

«Свята Літургія в зоні АТО є особливо пам'ятною. Коли ми молилися, то позаду хлопців сидів наш кулеметник і охороняв від нападу ворога»

о.Іван Колтун

Різдвяні відвідини у
Маріуполі

с.2-3

Ангели у зоні АТО

с.3-5

Незвичайна історія
скульптури Божої Матері у
Страдчі

с.10-11

Різдвяні відвідини У Маріуполі

Наших воїнів у зоні бойових дій від початку війни і досі матеріально підтримують жертовні та небайдужі люди. Але людина – це не просто жива істота, яка потребує харчів і тепла.

Це також душа, для якої необхідно є і Небесна пожива. Напередодні Різдвяних свят, а саме на Святвечір, отець Іван, парох церкви Успення богородиці с. Страдч, відвідав наших захисників зведеного батальйону «Львів» на Сході, поєднавши для них дари матеріальні та духовні, бо привіз не лише кутю і вареники, а й набагато вартісніше – Святі Тайни.

-Отче, коли Вам спала на думку ідея відвідин наших захисників у зоні АТО?

-Перед своїм від'їздом багато хлопців з батальйону «Львів» побували у Страдчі на Службі Божій, отримали благословення. Після цього я не раз спілкувався з дружиною командира Романа Бойка, цікавився, як живеться нашим землякам, яких покликали забезпечувати порядок у Маріуполі, вітав на свято Миколая, тобто, зв'язок у нас був завжди. Коли я озвучив своє бажання приїхати до них, пан Роман з радістю погодився. Дякуючи нашим турботливим парафіянам та прочанам, ми везли хлопцям багато різноманітних святкових смаколиків.

-Як сприйняли Вас «господарі», коли Ви приїхали? Адже побачити священика на війні, все-таки, рідкість.

-З усіх подій, які траплялися у моєму житті, ця, мабуть, запам'ятається найбільше. По-перше, я відчув, як змінює людей війна, тобто цей стан, коли бойовий товариш, не має значення – рядовий це чи полковник, стає для тебе братом, коли ти можеш опертися на плече того, хто поруч, коли життя всіх залежить від кожного. Там пізнаються людські чесноти.

Вперше у житті мені доводилось служити Літургію при кулеметі у повній бойовій готовності. Поки одні

молилися, інші стояли на варті зі зброєю. До речі, був тріскучий мороз, а хлопці навідріз відмовилися

одягнути шапки. Так і простояли всю Службу Божу з відкритими головами. Ця Служба Божа залишиться для мене особливо пам'ятною.

-Чи заїжджали у гості ще до когось?

Пан Роман зателефонував до своїх товаришів-сусідів з Мостиської прикордонної застави, які теж охороняли важливі стратегічні об'єкти, і вони

побажали, щоб їм священник також поблагословив Вечерю. Довелося їхати через «зеленку». Мене одягнули у бронезилет, і чотири хлопці з автоматами сиділи поруч. І дуже добре, що ми поїхали туди. Наші бійці були зворушені тим, що священник не побоявся ризикувати життям і наважився подолати небезпечний шлях. Я зрозумів, що присутність духовної особи дуже кріпить і підносить дух. Ті, хто на війні, відчувають, що і священник також готовий ризикувати і жертвувати задля них своїм життям. Священник, єдиною зброєю якого є Хрест і вервиця. Так навертаються душі.

Також нам випала нагода поділитися гостинцями з мешканцями Маріупольської школи-інтернату. Директор та вчителі радо прийняли від нас допомогу, проте поводитися стримано, без відвертих симпатій. Це й не дивно: люди залякані і не відкидають такого варіанту, що хтось може помститися їм за «співпрацю» з проукраїнськими силами.

-А як, загалом, реакція мешканців Маріуполя на українських військових.

- Звичайно, що десь відчувається у свій час інформаційний вплив противника на місцеве населення у Маріуполі, але, незважаючи на це, нам також зустрічалися по дорозі люди, які жестами виявляли свою прихильність. Видно було, що думка про так званих "бандерівців" змінюється у кращу сторону. Дорогою перед Дніпропетровськом наприклад, підійшов до нас на автозаправці чоловік і віддав склоочисник. « Вам у дорозі пригодиться », - каже. Незнайома жінка передала два блоки цигарок для військових. Можливо і дрібниця, але приємно.

Хочу подякувати усім, хто відгукнувся на наше прохання допомогти зібрати необхідні продукти та речі, зокрема страдчанським парафіянам та прочанам. А також не можу не згадати добрим словом і тих, з ким «міряли» цей довгий шлях на колесах: волонтеру Михайлу Радіховському, Василю Заячківському, Ігорю Лосику, Наталі Колодій, Андрію Буюклі, Юрію Камінському, Юрію Бойку, Юрію Янчишину, активістові авто майдану Рим, водіям Андрію Охмичу та Ігорю Кухару. Та найбільший уклін нашим відважним воїнам і захисникам: зведеному батальйону «Львів», який очолює командир Роман Бойко та його помічник Олександр Сотников, інженерно-будівельному батальйону, третьому окремому танковому батальйону «Звіробій», Мостиському прикордонному загону, батальйону «Свята Марія». Хлопці, щиро дякуємо за вашу жертвність! Своїм перебуванням на передовій ви уподібнилися до маленького Ісусика, якому не було місця у заїзді. Христос народився у стайні на сіні, і ваш побут – це маленький вертеп, навколо якого точиться війна. Хай Бог додасть вам сили і витривалості. Повертайтеся живими та здоровими!

Р. С. У Навечір'я Богоявлення наші воїни з батальйону «Львів», повернувшись зі Сходу, завітали до Страдча подякувати Богородиці Нерушимій Стіні за опіку. Хай Господь завжди буде з Вами і Вашими родинами, безстрашні мужі! Слава Україні!

Леся Коваль

Ангели у зоні АТО

Якими постають Божі ангели у нашій уяві? Прекрасними струнками юнаками з золотим волоссям, світлим обличчям і прозорими крилами. Та наші захисники на передовій уже називають ангелами тих, кого виглядають, як Божих посланців. Зрештою, вони ї є Божими посланцями, бо хоч і не схожі зовні з тими небесними безтілесними істотами, які дивляться на нас з образів, та у них живе ангельський дух, бо цілком безкорисно і

жертвно їздять у зону війни, аби доставити нашим захисникам усе найнеобхідніше. Це волонтери, люди, без допомоги яких важко уявити собі «укомплектованого» воїна. Недавно мені випала нагода поспілкуватися з людиною, яка про спокійне життя може лише помріяти... П. Михайло Радіховський з травня по кілька разів на місяць «подорожує» шляхами, що ведуть туди, де спекотно не від сонця, а від вибухів гармат.

-Що спонукало Вас долучитися до волонтерської праці?

-Ще у травні мій знайомий запропонував супроводжувати його на Схід, бо маю зареєстровану мисливську зброю. Я погодився. Завантажили «бус» потрібними речами і поїхали в Ізюм. Пересвідчився на власні очі, що наша допомога для військових вкрай необхідна. Відтоді й не залишаю цієї справи, бо хлопці завжди щось просять привезти, то як не виконати їхніх замовлень? Один випадок мене дуже розчулив. Якось ми зупинилися на одному з блок-постів, віддали хлопцям потрібні їм речі і поїхали далі. Мали передати в одне із сіл за Слов'янськом пакунок бійцеві з Нацгвардії (ми часто возимо адресні передачі). «Петляли» довго об'їзними дорогами і коли через день їхали назад, то потрапили знову на згаданий блок-пост. Хлопці ж подумали, що ми вже повернулися зі Львова з новим вантажем та їхніми замовленнями і були розчаровані. Мені було дуже жаль їх і на душі залишився неприємний осад.

-До кого саме потрапляють привезені вами вантажі?

-Маршрути були і бувають різні (з метою безпеки не вказую назв населених пунктів – авт..) . Приходиться їздити і польовими дорогами. Територію війни знаю вже краще, аніж Західну Україну, – посміхається пан Михайло. - Залишаємо частину привезеного на блок-постах, у добровольчих батальйонах, а найчастіше допомагаємо нашим 24 та 80 бригадам.

-Чого найбільше потребують наші бійці?

-На початках приходилось довозити буквально все: продукти, воду, взуття, одяг, різні побутові речі. Зараз вже немає такої гострої «кризи», як колись. Отримують вже щось і від держави, але завжди є довгий список замовлень. Часто замовляють добротніші одяг та взуття, бо вони швидко зношуються. Дуже просять привозити маскувальні сітки та захисні костюми за сезоном (зараз – білі, бо зима).

-Було й таке, що хлопці не мали питної води і відстоювали дощову. А, взагалі, хочу сказати, що у наших бійців виробилося почуття взаємної підтримки і турботи. Іноді приходиться возити щось з речей чи продуктів по різних блок-постах і батальйонах, поки не залишиш комусь. Часто чуо

таке: «Везіть далі, може, хлопцям там більше потрібно, бо ми ще маємо».

-Скільки чоловік їде одночасно і які засоби захисту берете з собою у дорогу?

-А ніякі. Навіщо? Коли побачать тебе противники у «камуфляжі», а ще, не приведи Боже, кинеться їм в очі бронезилет, то можна потрапити у халепу, бо це вже - явно «укропи». Було й таке, що ми мало не потрапили у руки ворога. Проминули наш блок-пост і через якийсь час мені спало на думку, що ми ідемо не тим шляхом, що потрібно. Розвернулися і попрямували назад. Коли поспілкувалися з нашими військовими, то зрозуміли, що були вже метрів за 200 від ворожого блок-поста. Ось так Божа сила не допустила, аби ми поїхали далі. А буває нас в «бусі» 3-6 чоловік.

-Чи допомагають нашим військовим місцеві мешканці?

-Приємно, бо зараз самі донеччани сформували волонтерські центри у Северодонецьку, Дебальцевому, Лисичанську. І туди наші воїни можуть звернутися зі своїми проханнями. Це вже певною мірою «розвантажує» нас і дуже підтримує морально. Ніхто не має бути зараз пасивним. Кожен

мусить робити щось корисного і допомагати тим, хто воює. *Пан Михайло після Різдвяних свят знову відправився у зону війни. Дякуємо за його жертвовну працю. Зичимо йому міцного здоров'я, моральної витривалості, кмітливості, добрих*

товаришів. А головне – Божої опіки.

контактний номер 067 323 03 65

Леся Коваль

Феномен Страдецької печери

Продовження статті.

Початок у №42

Під час археологічних досліджень виявили обгорілу дерев'яну долівку в печернім коридорі та велику кількість людських костей, зокрема й дитячих. Їх захоронили у давньому передінку лаври, який обмурували за сприяння отця Вояковського та освятили як Печерну церкву Матері Божої Нерушимої Стіни Грамотою митрополичого ординаріату у Львові. Саму ж церковну споруду татари, очевидно, спалили тоді, коли й городище. Письмові джерела свідчать, що 1420 року за часів Речі Посполитої король Владислав Ягайло збудував місцеву церкву Внебовзяття Діви Марії за проектом архітектора Бернара. Цей храм згорів. Однак уже 1795-го тут збудували муровану церкву, а 1896 р. на місці дерев'яної дзвіниці постала нова, мурована. Під час Першої світової війни, коли парохом служив отець Орест Коновалець (дядько відомого провідника УПА Євгена Коновальця, – авт.), село спалили до половини, а церква зосталася ушкодженою настільки, що вже не підлягала ремонту. Проте богослужіння тут далі відправляли. Ці дані зафіксовано

у церковних Шематизмах за 1918 рік. Аж через дев'ять років реконструювали церкву за проектом Є. Нагірного з напівокруглими банями, яка стоїть і донині. Ця мурована церковця, яка постала на місці згорілої дерев'яної, є чудовою пам'яткою архітектури і, як вважає Церква, має особливу ласку та привілей. Ще 1936 року святість і видатне духовне значення Страдецької гори для українського народу підтвердив Папа Пій XI, надавши храму Успення Пресвятої Богородиці повний відпуст на кожний день у році. За умови доброї сповіді, відбутої літургії та Пресвятої Євхаристії у страдецькому храмі

прочанинові відпускали всі дочасні кари. У доповненні до цього відпусту Папа благословив встановлення на Страдецькій горі Хресної дороги з Єрусалимськими відпустами. Фактично за духовним значенням ця хресна хода піднесена до гідності Єрусалимської. – Хресна дорога – це останні дні Ісуса Христа, – зазначає парох храму Успення Пресвятої Богородиці отець Іван. – Це період, перед яким його розп'яли та поклали до гробу. В католицькій церкві це почитання цих останніх днів життя та смерті Ісуса Христа. Чотирнадцять стацій (зупинок) Хресної дороги – це розважання над останніми днями і годинами

Господа. Ми зупиняємося та застановляємося перед кожною постаттю Христа, переймаючись тим, що Ісус переживав останньої хвили. Це настанова для нас: як ми маємо поводитися зі своїми хрестами, які на нас по-кладені. У Страдчі є XV станція, яка закінчує

погребіння та смерть Ісуса Христа. Це станція «Воскресіння». У нашому східному обряді ми завжди акцентуємо, що Христос Своїм воскресінням переміг смерть.

Продовження в наступному номері.

*Юрій СКОБАЛО
(Збережено стиль та граматику оригіналу)*

Джерела:

Газета «Тиждень і люди»;

Знайди прихисток своїй душі. -

Л.Коваль. – Львів, - 2006;

Чому контрацепція є злом?

Продовження статті.

Початок у №41

·-**Рак** шийки матки трапляються суттєво частіше у жінок, які користуються гормональними контрацептивами. Через те, що є й інші фактори ризику раку шийки матки (ранній вік перших статевих стосунків, кількість статевих партнерів, зараження вірусом папіломи людини та ін.), взаємозв'язок цього захворювання з гормональною контрацепцією буває завуальованим;

-Рак яйників і ендометрію.

Крім того, гормональні контрацептиви при застосуванні в підлітковому і молодому віці мають низку додаткових побічних ефектів:

·-**Підлітки** і дуже молоді жінки часто неспроможні пунктуально дотримуватися рекомендацій щодо приймання оральних контрацептивів, що суттєво знижує їх ефективність. Як наслідок, настає «небажана» вагітність, яка у більшості випадків закінчується абортom;

·-**Застосування** гормональних контрацептивів у підлітковому віці спричинює прискорення закривання хрящових зон росту у кістках, а отже, до низькорослості і зміни пропорцій скелету;

-**Гормональні** контрацептиви,

призводячи до зниження концентрації природних гормонів, спричинюють розлади дозрівання мозкових структур, який стає помітним через 20 і більше років після їх приймання;

·-**Синтетичні** статеві гормони, які входять у склад контрацептивів, спричинюють передчасне старіння молочних залоз. Ризик раку молочної залози тим вищий, чим молодшим був вік, у якому жінка почала приймати гормональні контрацептиви. Перебіг захворювання в таких випадках найбільш злоякісний і супроводжується найнижчими показниками виживання;

·-**Інкули** у молодих жінок виникає стійка неплодність;

-**Застосування** гормональних контрацептивів до настання першої вагітності супроводжується зростанням ризику різноманітних акушерських ускладнень. А чи шкодить контрацепція чоловікам? Так шкодить. По перше в чоловіка, який змушує свою жінку вживати протизаплідні засоби зникає почуття чоловічої відповідальності за родину і за себе. Скільки є таких

напівчоловіків, з яких немає ніякого толку. Крім того контрацепція — це шлях до подружньої зради. Також у випадку, коли вживання гормональних таблеток чи «спіралі» приводить до аборту, то в цей час, чоловік на підсвідомому рівні відчуває сильний неспокій, він не знає що з ним таке і починає що робити? Так, пити. І тому часто жінки скаржаться, що був хлоп як хлоп, а ту раптом, став пияком. Також жінка, яка вживає контрацептиви втрачає свою жіночність. Вона поступово перестає прагнути статевої близькості, стає дратівливою і сварливою, що негативно відображається на родині. Чоловік може не лише запити, але і знайти собі коханку. Також пам'ятаймо, що в разі, якщо протизаплідні засоби «підвели», подружжя перекладає відповідальність з себе на контрацептиви і може вдатися до аборту.

Чому ж тоді, скажете ви, при такій кількості негативних наслідків лікарі вперто пропагують і виписують засоби унеможливлення вагітності? Хто ж тоді правий? Розумієте, з точки

зору як людського, так і Божого права медик, призначаючи контрацептиви, діє непрофесійно і неетично, а навіть гріховно, оскільки:

-Застосовує свої знання і вміння в немедичних цілях;

·-Не має певності, що в кожному конкретному випадку його призначення буде успішним (оскільки ненадійність контрацептивів досить висока;

·-Не може гарантувати відсутність побічних ефектів, які можуть призвести до набагато гіршої ситуації, ніж та, яка б склалася без призначення контрацептиву;

·-Не може гарантувати, що його призначення буде безпечним для потомства пацієнтки (про абортівну дію деяких контрацептивів воліють промовчати);

·-Лікар може мати матеріальну вигоду з продажу контрацептивів. Підсумовуючи, хотілось би зазначити, що контрацепція

заборонена Церквою не тому, Церква така несучасна і консервативна, не тому, що Церква хоче вмішуватись у статеve життя вірних, а тому, що ці засоби є злом, яке стоїть на перешкоді життю, яке шкодить здоров'ю жінки, вбиває зачату дитину на перших днях її існування, шкодить психіці і сімейному спокою, а найголовніше ставить під небезпеку спасіння безсмертної душі.

Контрацепція спричиняє наступні негативні моральні наслідки:

·-Послаблення моральної відповідальності за своє життя, життя партнера і майбутньої дитини;

·-Відокремлення статевого акту від дітородження;

·-Руйнація шлюбу із-за емоційної нестабільності партнерів;

·-Подружня невірність;

·-Послаблення моральності;

·-Збільшує статеви тиск і

спокуси;

· - В т р а т а п о ш а н и і інструменталізація статевого партнера;

·-Небезпека втручання держави у дітородження;

·-Постабортівний синдром (тривалі в часі важкі фізичні, психічні і духовні проблеми), що спричинений як контрацептивами абортівної дії, так і абортom у випадку, коли засіб не подіяв;

·-Реклама контрацептивів є брехливою, не містить повної інформації про механізм дії та негативні наслідки, і спрямована лише на збагачення фармацевтичних компаній.

Бог дав людині розум і свободу вибору. І тому нам самим вирішувати чи вибирати добро жити як навчає нас Церква, чи грішити і перетворювати вже своє земне життя на пекло.

бр.Вівчар Андрій

У часі передсвяття римо-католицького Різдва

У часі передсвяття римо-католицького Різдва отець Іван Колтун і сестра Михаїла (згромадження Дочок Матері Божої Неустанної Помочі) у складі паломницької групи центру « Рафаїл » відвідали християнські святині у Польщі.

Першого дня вірні прибули До Ченстохови, молилися до чудотворної ікони Ченстоховської Богородиці, послушали розповідь про її історію, взяли участь у Святій Літургії, яку відслужили отці Іван Колтун та Володимир Ждан. Після Служби Божої прочани перейшли молитовно Хресну Дорогу; на стаціях отці виголошували короткі проповіді. Опісля відвідали Кальварію Зєбжидовську і відправилися до Кракова на Святу Вечерю.

Наступного дня місто відкрило гостям красу своїх костелів та панорам. Паломники побували у сестер Фаустинок і взяли участь у

Службі Божій. А також мали нагоду послухати розповідь про святу Фаустину, візіонерку Божого Милосердя (була канонізована 30 квітня 2000 р.), відвідати її мощі. Неподалік монастиря сестер будується релігійний католицький комплекс на честь Івана Павла II. Іконопис новозбудованого костелу поєднує східний і західний стилі.

Перед Різдвом святині не надто відвідували паломники, там панували тиша і спокій, а це сприяло внутрішнім розважаням і молитві.

Такий позитивний вплив від поїздки відчула сестра Михайла, а її враження записала

Леся Коваль

Проповідь отця Василя Урбановича на деканальній прощі 17 грудня у Страдчі

Сьогоднішня наша молитва, на якій зібралось багато священиків, є особливою. Ми зібралися, щоб разом молитися за нашу неньку-Україну і побороти ворога. Здається, що ця війна є продовженням подій на Майдані. І це правда. Але ця війна почалася ще тоді, коли Люцифер захотів поставити свій престол поряд з Престолом Отця Небесного. Ця війна закінчиться тоді, коли прийде Царство Небесне на землю. Бо ця війна триває у кожному християнинові, який бореться зі злом, щоб поширити Царство Боже, яке заповідав нам Христос. Те, що відбувається на Сході нашої країни – це вияв боротьби добра і зла. Це не є боротьба нашого недоброго сусіда за економічні, політичні преференції, а це є наша боротьба за добро. Ми показали, що можемо бути добрими, милосердними, навіть любити тих, хто нас не любить. І зло знаходить в історії людства осіб, спільноти, держави, щоб воювати з цим добром. Не кожен може взяти автомат і захищати Батьківщину. Навіть не кожен може щось пожертвувати на війну. Але кожен може боротися зі злом тим, що буде відмовлятися від своїх гріхів. Але це є можливим лише за однієї умови: мусимо покладатися на

Господа Бога. Тоді отримаємо перемогу самі над собою і над тим агресором, який сьогодні хоче знищити цілу Україну. Молімося, просимо у Бога ласки, щоб він допомагав нам боротися там, де ми є. А найперше - молитвою, постом і упованням на Бога.

Підготувала Леся Коваль

Десять священиків Янівського деканату здійснили в наміренні за

Україну молитовну прощу у Страдч

Десять священиків Янівського деканату здійснили в наміренні за Україну молитовну прощу у Страдч, яку очолив отець-декан Іван Нижник. Було відслужено Святу Літургію та панахиду за військових, що загинули, захищаючи Батьківщину від московських агресорів. Отці разом з вірними завершили прощу походом Хресною Дорогою.

Новорічна ніч

Новорічна ніч, проведена у фешенебельному ресторані, на вишуканому курорті чи у звичайній хаті серед розваг, застілля і веселощів залишає після себе лише похмілля і спорожнілий гаманець. Зовсім інші відчуття переживає людина, коли вона проведе цей час з Богом на подячній молитві у храмі.

Доброю традицією стало на парохії у Страдчі зустрічати Новий рік великою християнською родиною, незважаючи на погоду. Гадалося, що наші прочани цього року злякаються морозу, не покинуть своїх теплих осель і ніжитимуться вдома. Але не лише мені, як виявилось, приємніше і веселіше було провести час на морозі і слухати Божественну Літургію, ніж «грітися» вдома коньяком. Кожен з нас має шанс задуматись над своїм минулим, над помилками і досягненнями, перепросити Господа і подякувати Йому. На цій святій Страдецькій горі Господь об'єднав нас у молитві за Батьківщину, за тих, хто під кулями береже наш спокійний сон, за полонених і полеглих Героїв, за цілий світ.

Прибуло не лише багато вірних, а й багато священників. Тому усі, хто лише бажав, могли приступити до святої Сповіді та Причастя. Як завжди, вкінці рушив молитовний похід Хресною Дорогою.

Лише раз у році церкви наповнюються дитячим СМІХОМ

Лише раз у році церкви наповнюються дитячим сміхом та жартами – у переддень святого Миколая. Дітворя наввипередки спішить зустріти доброго дідуса з неба і залюбки демонструє свої уміння. Не оминув святий і Страдецьку церкву.

Хоч і не надто чисельно, зате настирливо і ретельно малеча готувала цікаве дійство до цієї зустрічі, а допомагала їм у цьому Марта Гусак. Та святий Миколай роздавав солодкі пакунки, незважаючи на вік присутніх та критерій «чемний-нечемний».

Дякуємо отцю-пароху Івану Колтуну за те, що подбав, аби кожен маленький парохіянин чи гість відчув увагу святого Миколая.

Молімося щиро до Святого Миколая і він для кожного випросить у Бога необхідних дарів, а найперше – ласки богоугодного життя.

Леся Коваль

Когось уже не буде в цьому році, а комусь Господь знову продовжує вік, щоб змінюватися на краще і робити добро. Тож змінюймо світ своїми добрими вчинками! Просимо Бога, щоб знову через рік подарував нам таку чудову молитовну зустріч у Страдчі.

З Новим роком, українці!

Леся Коваль

Незвичайна історія скульптури Божої Матері у Страдчі

Кожен, хто ступає на церковне подвір'я, обов'язково зупиняється у молитві перед фігурою Матері Божої, яка стоїть поряд із могилою блаженного Миколая Конрада і завжди оточена квітами. У період комуністичного режиму її хотіли ліквідувати атеїстичні чиновники. Незвичайну історію розповіла пані Катерина Дейнека, родина якої уже кілька десятиліть опікується скульптурою Богородиці у маленькій капличці.

«Ця фігура стояла над входом до печери. У часи советського безбожництва її зіпхали донизу і вона

розбилася. У неї були відбиті голова та руки і це залишалось при вході до печери. Місцева мешканка Гуралевич Феся збрала голову та руки у плахту, принесла догори і положила біля могили Білецького. Туловище ж було дуже важке, бо з твердого каменю – його хтось привіз. Все це акуратно положили. Син тієї жінки хворів на відкриту форму туберкульозу і вона дала собі обітницю (так мені пізніше розповідала), що буде завжди носити до тієї фігурки

лісові квіти і буде молитися, щоб син її залишився живим. Вона довго молилася і син її одужав. А фігурка стояла довго біля могили Білецького. Отець Тимчишин хотів відновити фігурку. Він познайомився з львівськими скульпторами, які жили біля Галицького базару. Ніхто не хотів взяти додому скульптуру, усі боялися неприємних непередбачених наслідків, бо це могло спровокувати переслідування з боку влади. Тоді Павло (чоловік п. Катерини – авт.) приїхав мотоциклом і кілька чоловіків повантажили на нього скульптуру і перевезли до нас у майстерню. Там її і реставрували. Зі скульпторами іноді приїжджали студенти. Коли зварила обід, то і їх пригощала, бо якось негарно самим їсти, а їм не запропонувати. Робили вони довго. Закінчили, коли почалися морози. «Не бажано, - кажуть, - переносити її зараз, бо осипеться. Добре, щоб вона стояла десь у теплі». Тому принесли ми її у коридор, закрили простиралом і відкривали тільки на свята. І навіть таке було, що на Йорданські свята тато пішов кропити обійстя, я приготувала сніданок, а до хати зайшли непрохані гості.

- Сідайте разом з нами до столу.

- Ні, ми посидимо збоку.

Тоді я питаю, що їх привело до нас (а Матінка Божя була на той час відкрита).

- Де ви її взяли? - питають.

- Купили. Помер тато і ми будемо ставити на могилі. Так, як тепер мороз, то мусимо тримати у хаті якийсь час.

- Хто її робив?

- Та де ж знаю, хто робив. Випадково домовилися.

- Ви би потратили туди, де її робили?

- А звідки я знаю, де її робили. Додому нам привезли самі.

Ще зробили у нас обшук, але нічого особливого не знайшли. Так фігука стояла до весни. Навесні отець Тимчишин сказав парафіянам, щоб зробили капличку з куполом, як маленьку церкву. Отець перебував у лікарні і майстри вимурували щось таке, як гробівець. Таким було Боже провидіння.

Незадоволений був отець, але все-таки поставили туди фігуру. Так, як вона стояла у нас, то ми й почали прибирати біля неї. Поряд – могила Миколая Конрада, то ми й за нею доглядали. Це було укінці 70-х на початку 80-х років. Отець Тимчишин просив, щоб ми і біля його могили колись прибирали. Отак доглядаємо усе й донині. Коли якась тривога – іду до Матінки Божої і молюся. Коли ми мали клопіт з внучкою, я прийшла і молилася: «Матінко Божа, я не прошу за здоров'я, ні за життя. Ти знаєш, як має бути добре. І через три дні її здоров'я внормувалося. Коли дочка Галя мала важко народжувати Христину (онука п. Катерини – прим. Авт.), мені приснився сон, що я молюся біля каплички, а до мене йде жінка і каже: «Не плач. Іди помолися щиро до печери і все буде добре». Так і сталося.

Було й таке, що її хотіли знищити. Решетило (був за часів Советського Союзу уповноваженим у справах релігії – прим. Авт.) дуже обурювався. Казав, що у Страдчі побудували каплицю без дозволу. Яюсь їмость отця Миколи Ревуцького прибігла до нас з плачем і сказала, що отця забрали невідомі до печери. Павло побіг і нікого не знайшов. Пізніше отець прийшов і повідомив, що мають розрити могилу біля церкви (символічна могила воїнам УПА – авт.), а було перед празником Успення, бо не дозволять відправляти. За якийсь час могилу розрили бульдозером. Поставили ще одну умову – знести капличку. Ніхто не хотів брати на себе відповідальності. Тоді я прийшла додому і прошу тата: «Скажіть, що там похований ваш тато. ніхто там не буде копати і шукати останків». Тато дуже боявся, казав: «Я не хочу сидіти. Якщо будуть допитувати, то я

признаюся». «Не бійтеся, - відповідаю, - я піду сидіти». Тоді тато писав у церковному комітеті заяву. Я склала, а тато переписував, бо не хотіла щоб то було моєю рукою. Говорилося у тій заяві, що тато його помер, коли йому минуло три роки, і він недавно знайшов могилу. Писав цю заяву у понеділок, а умова була така: якщо не зруйнують каплицю, то відправи у четвер на празник не буде. Робота не бралася. І тут приходять Павло і каже, що приїхав Баранович (районний чиновник) і Решетило. А я мала йти на ніч на роботу (пані Катерина працювала медсестрою у лікарні – авт.). Тато працював на гробі. До нього підійшов Решетило і питає:

- Господар, ви правду кажете, що то вашого тата могила?

- Правду кажу.

- Маєте то повалити.

- Я стільки років шукав могилу тата і валити то не буду. Вони поїхали і ми не знали, що маємо робити. Перед празником ми наставили букетів, а потім поїхали і порозставляли їх на могилах Конрада, Тимчишина, а біля Матері Божої залишили кілька букетів, щоб виглядало так, як на гробі. Ще їх цікавило, чому немає таблички на гробівці. Ми тоді написали на табличці ім'я Павлового діда.

Коли вийшла церква з підпілля, то ми відправляли біля каплички або в печері Службу Божу майже чотири роки. Матінка Божа оберігає нас, Вона привела нас до церкви, я дякую їй і прошу досі в Неї благословення та помочі.

Леся Коваль (аудіозапис Марти Гусак)

СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТРАДИЦІЙНОМУ

ПОДРУЖЖЮ: ПОВТОРНИЙ ШЛЮБ

Сьогодні ми дуже часто поряд з серединою самої сім'ї. Всі вище феноменом «вільного співжиття» перераховані фактори призводять до бачимо руйнування подружніх виникнення такого явище, як повторне цінностей вже у самому подружньому одруження. Святіший Отець Іван Павло житті. Це веде до того, що зростає число II у апостольському посланні Familiaris розлучень, а також сепарацій ще в перші Consortio говорить про дану роки подружнього життя. Також криза проблематику як про «ту рану яка так, моральних цінностей, яку переживає як інші, дедалі більше охоплює навіть сучасне суспільство, привела до католицькі середовища».

руйнування ідентичності християнської сім'ї та подружжя, що, відповідно, призвело до «переоцінки» цінностей в

о.Тарас Собешкевич.

Продовження статті в наступному номері

Подяка

Священик не може уповні виконувати свою функцію без участі пастви. Тому щиросердечно дякую усім, хто свої зусилля та працю спрямовує на благо парохії та розвій Христової Церкви.

Найперше дякую усім отцям-сотрудникам, добрим пастирям, які протягом року сумлінно та злагоджено трудилися, засіваючи зерна віри та любові у доручені їм душі:

О.Михайлові Нискогузу, о.Володимирові Пирогу, о.Василю Пукасу, о. Миколі Проціву, о. Тарасу Собешкевичу, а також

Анні Дудзяній, парохіяльному дякові; Ярославу Наумкові, паламарю; сестрам згромадження Дочки Матері Божої Неустанної Помочі Георгії Бесази та Михаїлі Довгунь; касирові Світлані Наумко; працівникам та дописувачам газети «Нерушима стіна» Ігорю Лосику, Лесі Коваль, о.Тарасу Собешкевичу, бр.Тарасу Свищу, с. Рафаїлі Чучман; дизайнеру-оформлювачу церковного інтер'єу Олені Кобилецькій, Лілії Михалюк; працівникам релігійної крамниці Наталії Колодій та Марії Артемович; художника-іконописцем Ігорю Кістечку, Ярославу Жмінці та Ярославу Графінському; робітникам Степанові Телюку та Михайлові Піцишину; хористам двох хорів і їхнім диригентам Андрію Голодрізі та Оксані Гриньків; працівникам печери та Хресної Дороги п. Миколі, п. Івану, п. Марії; церковним прибиральницям Любові Знак, Олександрі Піцишин, Галині Дейнеці; голові церковної «Двадцятки» Богданові Гуку; хлопцям-вівтарникам Павлові Кунанцю, Святославу Ковалю, Назару Якиміву, Олесеві Пирогу; Катерині Дейнеці, яка опікується фігурою Матері Божої та могилою Отця Миколи Конрада.

Бажаю Вам та Вашим родинам злагоди, міцного здоров'я, душевного спокою, щоб Ви завжди потішали Матір Божу Нерушиму Стіну праведним життям у єдності з Богом. Сподіваюся на вашу підтримку та подальшу співпрацю.

Парох церкви Успення Пресвятої Богородиці о. Іван Колтун

Дякуємо отцю Івану Колтуну, який з Божого благословення вже не один рік трудиться на парохії с. Страдч.

Ваша чуйність, отче, жертвність, завзяття є головними чинниками, що переростають у духовні здобутки пастви та розквіт парохії, а праця рясніє добрими плодами.

Зичимо Вам душевної та фізичної сили, мудрості від Святого Духа, опіки Препоблагословенної Діви Марії. Хай Господня милість чуває над вашим служінням!

Ваша паства

Банківські реквізити УГКЦ. Парафії Успення Пересвятої Богородиці с.Страдч

Код ЄДРПОУ: 26485147

Реквізити:

Найменування банку: Філія Львівське ОУ АТ "Ощадбанк"

Розрахунковий рахунок : 26009300164700

МФО: 325796

У призначенні платежу вказати : добровільна пожертва за...

Адреса банку: м. Львів ,вул.Січових Стрільців 9

Прохання при переведенні грошей вказувати Ваше ім'я і прізвище, щоб отці у Страдчі могли молитись за Вас і Вашу родину

Комісія у справах мирян Львівської Архиєпархії УГКЦ застерігає:

ОБЕРЕЖНО!!!

“Будьте тверезі і чувайте!

Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти" [1 Петр. 5:8].

Детальна інформація на сайті <http://www.stradch.com/index.php/id/128>

Парафіяльна газета Храму Успення Пресвятої Богородиці

Наша адреса: Львівська обл. Яворівський р-н. с.Страдч, вул. Страдецька Гора **телефон** +38 067 708 75 17

Відповідальний за випуск: Ігор Лосик. **Головний редактор:** о. Іван Колтун. **Літературний редактор:** Леся Коваль.

Комп'ютерна верстка: Ігор Лосик. **А також дякуємо дописувачам:** с. Рафаїлі Чучман, Дочки МБНП; о. Тарасу Собешкевичу; Марті Гусак, Олені-Олександрі Кобилецькій, Лілії Михалюк, бр.Тарасові Свищу.

Офіційна інтернет-сторінка Страдча www.stradch.com

Тираж газети - 2000 шт.